

לא כתבתי שנים

והימים חולפים והשנים עוברות והחיים ממשיכים מבלי לחכות. הגעגוע לא מרפה והכאב רחוק מלהיות קהה. הכאב חד ועמוק וחודר. והזכרונות קופצים לתודעה ברגעים הכי לא צפויים שיש. ועדיין יש ימים קשים יותר. והחלומות בלילות... הם עדיין כאן מוחשיים כל כך, עד כדי שאני מתעוררת ואת מולי. והדמעות בעיניים שלי, מסרבת לתת להן לזלוג. משום שברגע שאני מתחילה הסוף הוא רחוק.

ולא כתבתי במשך שנים .

והחיים ממשיכים והילדים גדלים, השגרה שולטת עד שגם היא קצת מזייפת. ואז יש את החלקיקים האלו שמחזירים אותנו אחורה לזמנים אחרים, לימים טובים, שקטים ורגועים. לימים שלמים. לימים שהיית בין החיים. שהיינו ילדות, שכנות, מתבגרות ומבוגרות.

וזהו. היא מרימה את ראשה השולט, והגלגל ממשיך להסתובב.

מסתבר שהקלישאות הן ברובן נכונות. הרוב נכון. אנחנו מתעוררים בבוקר והמחשבות הראשונות כשהעיניים נפתחות, את שם. במחשבות האלו. בלילות לפני שעוצמים את העיניים, כשהמוח כבר מפורק, והגוף מותש, את שם. ברגעים השמחים, עם הצחוק הגדול, יש את הזכרון שהוא את. שלא נדבר בכלל על הרגעים הקשים, העצובים, הכעסים...

יש גם קלישאות רחוקות מהיותן נכונות. הזמן לא מרפא כלום. הוא לא מקהה את הכאב. גם אחרי יותר מעשור הכאב פה והוא חזק והוא עמוק והוא נוכח. אולי צריך להגיד שלבסוף לומדים לחיות עם זה, ואולי זה עניין של להרגיל את הגוף הלב והנפש לחיות בלי... אולי.

אז לא כתבתי שנים .

וזה מרגיש כאילו כתבתי אתמול. ועברו כבר 12 שנים, אבל זה לא יכול להיות, כי זה היה ממש אתמול. והיד רועדת על המקלדת, המילים מגומגמות החוצה, והדמעות ממש בקצות העיניים ממתינות לאישור האילים לגעוש החוצה. כאילו אתמול. אתמול היה בלתי אפשרי להחזיק אותן בפנים. היום כבר קצת יותר טוב. המלחמה היא מלחמת זכרונות קשה. לפעמים אני מנצחת, לפעמים ההפסד הוא קשה מנשוא.

ולא כתבתי שנים .

אז הכל נשפך החוצה. בליל של משפטים. משפטים חצויים, חצאי מחשבות, עומס של זכרונות, ואז יש את השבוע שמקדים ליום שלך, ואני נאלמת. הראש רץ והגוף מסרב לעמוד בקצב. הראש ממשיך את השגרה והלב השבור לא מצליח לאחות אפילו לא שבב קטן. עד שמגיע יום חמישי אני מותשת. מחפשת את השקט. ובכל 12 השנים לא כתבתי לפני האזכרה שלך. המילים לא יצאו. המשפטים לא נרקמו. הרעיון הכללי עדיין לא נוצר. עד השנה. השנה הכל נשפך ממני כמה שעות לפני האזכרה. ואני שופכת הכל על הנייר. בלי תיקונים. ככה, כמו שיוצא. ואני מגיעה הביתה אחרי בית העלמין ואני מתנחמת בזרועות ילדיי, והשקט חוזר. השגרה משתלטת לאט לאט. המירוץ הבלתי פוסק, המטורף הזה של החיים ממשיך.

וכך עברו להן 12 שנים.